

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **L. P.,**
bytem X
zastoupeného JUDr. Daliborem Vaigertem,
advokátem se sídlem Hlinky 80, 603 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 19. 9. 2018, č. j. JMK 134006/2018, sp. zn. S-JMK
154435/2017/OD/Bo,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vyškov, odboru dopravy (dále též „správní orgán I.

stupně“)

ze dne 4. 10. 2017, č. j. MV 20537/2017 OD/18 Ja (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), kterého se měl dopustit tím, že dne 3. 3. 2017 v 09:50 hod řídil motorové vozidlo
tov. zn. H. T., reg. zn. X, v Rousínově, na pozemní komunikaci II/430, ulice Čechyňská a při jízdě držel v ruce hovorové zařízení – mobilní telefon, přičemž tímto jednáním z nedbalosti porušil ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona a v souladu s ustanovením § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“), uložena pokuta ve výši 1 500,- Kč, a dále povinnost nahradit náklady řízení podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v návaznosti na ustanovení § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb. v paušální výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 12. 11. 2018, doručené krajskému soudu téhož dne, spatřoval žalobce nezákonnost rozhodnutí zejména ve skutečnosti, že se správní orgány při vydání rozhodnutí nevypořádaly s námitkami žalobce, resp. je nevypořádaly dostatečně. Rozhodnutí žalobce považoval za nesprávné, zmatečné a nepřezkoumatelné, vydané v rozporu se zákonem.
5. Držení telefonního přístroje žalobcem za jízdy je od počátku dokládáno pouze výpovědí policistů, kteří viděli žalobce telefonovat, tuto skutečnost však objektivizovaným způsobem nezaznamenali a o věrohodnosti jejich výpovědi lze důvodně pochybovat. Poté, co žalobce na místě odmítnul skutečnost, že by telefonoval, již policistům nezbylo, než se držet původní linie tvrzení a stále dokola opakovat, že žalobce viděli řídit s telefonem v ruce. V daném případě je však několik ničím nevyvrácených pochybností a zpochybnitelných tvrzení zasahujících policistů.
6. Dle žalobce jsou tvrzení policistů pouhou domněnkou, neboť již zasahující policista se výslovně vyjádřil, že žalobce „asi telefonoval“, což měl navíc policista a jeho kolegové sledovat ze služebního vozidla, původně stojícího u silnice a následně jedoucího za vozidlem žalobce. Vůz však měl zatmavená zadní okna, tudíž zezadu policisté nemohli rozeznat telefon a „škrábání za uchem“ či „utírání se papírovým kapesníkem“. S námitkou zatmaveného zadního okna vozidla žalobce se poté správní orgány nevypořádaly. I přes tuto skutečnost oba zasahující policisté shodně tvrdili, že díky jasnému počasí a tomu, že vozidlo nemělo zatmavená skla, bylo vidět, že řidič telefonuje. Je tedy evidentní, že policisté nevypovídali pravdu, když uváděli, že vozidlo zatmavená skla nemělo.
7. Policista se dále snažil žalobci namluvit, že by se snad mělo v jeho případě jednat o telefon bílé barvy. Žalobce však nejen, že za jízdy žádný telefonní přístroj nedržel, navíc žalobce ani žádný bílý telefon nevlastní. Ve vozidle žalobce je navíc sériově zabudované handsfree s technologií bluetooth, tudíž není logické, že by měl žalobce za

jízdy držet telefon v ruce. Byli to sami policisté, kteří z vlastní vůle shodně uváděli, že žalobce měl držet právě a jediné telefon bílé barvy, nikoliv například světlé barvy. Tuto skutečnost poté správní orgán ve svém rozhodnutí relativizoval. Pokud však policisté uváděli, že telefon žalobce byl bílý, je to další rozpor v jejich výpovědi, kterým se měly správní orgány blíže zabývat.

8. V místě stání služebního vozidla v dopoledních hodinách prokazatelně svítilo slunce (policisté uváděli jasný a slunečný den) ze strany pozorovaných vozidel. Projíždějící vozidlo tedy bylo pozorováno policisty proti slunci. Dle názoru žalobce je nemožné, aby policisté proti slunci poznali, že řidič telefonuje, a pokud by snad viděli obrys řidiče, rozhodně nemohli poznat, zda a co drží v ruce. Tvrzení policistů o tom, co viděli, je tedy pouhým dohadem a ne nevyvratitelnou skutečností. Pokud se následně policisté za žalobcem vydali, nějakou dobu jim trvalo, než jej dojeli a pak jej zastavovali. Při vzdálenosti obou bodů a při rychlosti 50 km/h měli na obojí cca 45 vteřin, když při zastavení ani policisté netvrdili, že by žalobce telefonoval, a pouze, že jej viděli ve vnitřním zrcátku, což s ohledem na zatmavené zadní sklo vozu a jízdu se sluncem v zádech zní nepravděpodobně. Touto zásadní námitkou se správní orgány nijak nezabývaly. Uvedený přestupek tedy nebyl nijak prokázán a jakékoliv rozhodnutí o vině žalobce v dané věci lze považovat za zcela protiprávní, nedoložené a nedůvodné.
9. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem žalobce ve správním řízení upozorňoval na konstantní judikaturu týkající se dané problematiky (právního standardu hodnocení důkazů), která podporuje vznesené námitky a důvodnost podaného odvolání. Správní orgány nesprávně posoudily právní i faktický stav dané věci. Vyjma výpovědi policejní hlídky, která navíc nemůže objektivně prokázat takové tvrzení, není jakýkoliv jiný důkaz proti žalobci, a naopak žalobcem popsáný děj je v přímém rozporu s jediným důkazem – tvrzením policejní hlídky. Existuje tedy důvodná pochybnost ohledně spáchání přestupku, která svědčí ve prospěch žalobce. Z projednávaných důkazů není jakkoliv doloženo, že by žalobce za jízdy v ruce držel telefonní přístroj. Jde o domněnku policejní hlídky, která však tuto domněnku nedoložila ani jakoukoliv bližší specifikací telefonního přístroje. Pokud by takto obecné a nedoložené tvrzení policejní hlídky bylo jako důkaz bráno v potaz, přesto zůstává zřejmá důvodná pochybnost o skutkovém ději, že není ani možno uvažovat o rozhodnutí o vině žalobce. Nejvyšší správní soud konstatoval, že svědecké výpovědi policistů je nutné chápat pouze jako jeden z důkazních prostředků. Rovněž bylo judikováno, že při sankčním postihu obtížně zachytitelného jednání je otázka přesvědčivosti důkazů zpravidla klíčová a je většinou založena na hodnocení výpovědi policistů. Taková výpověď však může být základem pro shledání odpovědnosti řidiče za přestupek pouze tehdy, je-li její obsah v souladu i s dalšími na této výpovědi nezávisle zjištěnými skutečnostmi. Výpověď policisty by například měla vysokou míru věrohodnosti tehdy, popsal-li by mobilní telefon natolik přesně a konkrétně (např. typem, barvou a designem), že by mohl být ztotožněn s mobilním telefonem prokazatelně užívaným řidičem v době, kdy řídil vozidlo, a přitom by bylo prokázáno, že se policista nemohl, a to ani nepřímo či následně, jinak než právě tím, že řidiče viděl za jízdy telefon držet, dozvědět, jaký telefon řidič užíval.
10. Žalobce měl proto za to, že správní rozhodnutí jsou nezákonná, resp. trpí závažnými vadami, jelikož správní orgány nezjistily řádně skutkový stav, dopustily se nesprávného

právního posouzení skutkového stavu, v rámci posouzení skutku překročily meze
správního uvážení
a rozhodly v rozporu s právní úpravou i ustálenou rozhodovací praxí, přičemž
rozhodnutí nemají oporu v provedeném dokazování ani platných zákonech.

11. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil
a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 5. 2. 2019 s podanou žalobou nesouhlasil a
nepovažoval ji za důvodnou. Žalovaný upozornil na to, že žalobce v žalobě namítal
v podstatě totéž,
jako ve svém odvolání.
13. Žalovaný připomněl, že hodnocení podkladů je ve správním řízení ovládáno zásadou
volného uvážení, přičemž je to správní orgán, kdo si činí úsudek o podkladech a kdo
jednotlivým podkladům přiznává určitou váhu a míru věrohodnosti a pravdivosti.
Žalobci nelze upřít právo na vlastní hodnocení shromážděných podkladů, nicméně
současně nemůže předpokládat,
že myšlenkový proces správního orgánu bude kopírovat jeho vlastní úvahy a že těmto
úvahám bude odpovídat výsledek řízení. V daném případě jde o hodnocení důkazů,
když proti sobě stojí tvrzení policistů, kteří byli přítomni páchání přestupku, a
protichůdné tvrzení žalobce, že se jednání nedopustil. Správní orgán provedl důkaz
výsledkem zasahujících policistů, nespokojil se pouze s oznámením přestupku a
úředním záznamem. Svědecké výpovědi přitom označil za logické, věcné, podrobné a
prosté rozporů a nereálností. U svědků neshledal žádný poměr k věci nebo žalobci,
zohlednil jejich služební povinnost a účel výkonu jejich kontrolní činnosti a přiklonil
se proto k jejich verzi skutkového děje. Žalovaný s těmito úvahami souhlasil. Žalovaný
poznámeneal, že přestupek může být dostatečně zjištěn i v případě, že neexistuje
jakýkoli záznam o protiprávním jednání pořízený prostřednictvím techniky. Žalobce
obecně jen negoval tvrzení policistů a nepředložil hodnověrné argumenty, které by
věrohodnost policistů a jejich výpovědi zpochybnil. Výpovědi policistů nezakládaly
důvodné obavy o podjatosti, libovůli nebo nekorektnosti jednání policistů a správní
orgán jim
při zohlednění jejich vzájemné konzistence správně přisoudil rozhodný význam a
vysokou míru věrohodnosti. Navíc plně korespondovaly s obsahem oznámení
přestupku a úředního záznamu.
14. Žalobcovo tvrzení, že policista uváděl, že „asi telefonoval“, ze spisu nevyplývá. Žalobce
se na místě spáchání přestupku nebránil zabudovaným handsfree ve vozidle, když
pozdější tvrzení neprokazuje skutečnost v době spáchání skutku. Současný rozbor
dopadu paprsků slunce nic nevypovídá o viditelnosti v daném okamžiku, navíc policisté
i na výslovný dotaz
na slunce uvedli, že toto jim ve výhledu nebránilo. Tvrzení žalobce, že nevlastní bílý
(světlý) mobil také neznamená, že v dané době nemohl nějakým světlým mobilem
disponovat,
ač ho nevlastnil, také se může jednat o nepravdivé tvrzení, které nelze prokázat jinak,
než na místě přestupku. Žalobce se na místě přestupku nijak konkrétně či aktivně

nebránil. Námitky žalobce nezaložily pochybnosti o pravdivosti výpovědi policistů. Policisté nadto byli na daném místě právě za účelem provádění dohledu nad silničním provozem, tudíž přímo pozorovali provoz a projíždějící řidiče. Nelze si rozumně představit, že by své vozidlo pro splnění tohoto účelu umístili tak, že by jim při sledování provozu a řidičů cokoliv bránilo v řádném výhledu.

15. Žalovaný uzavřel, že správní orgán provedl relevantní důkazy, které se v dané věci nabízely, a na základě vyhodnocení jejich obsahu a věrohodnosti dospěl ke správnému závěru o vině žalobce. Hodnocení důkazů bylo provedeno objektivně a věcně správně. Žalobce svou prezentovanou obranou nijak nezpochybnil závěr o spáchání přestupku a jeho odlišnou skutkovou verzi měl žalovaný za vyvrácenou.
16. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
18. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
19. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
20. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
21. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy

za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

22. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.r.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem

porušujícím
na spravedlivý proces.

ústavně

zaručené

právo

23. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č.j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.
24. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.

25. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
26. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
27. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
28. Zdejší soud se v nyní řešené věci v podstatě ztotožnil s právním hodnocením podaným žalovaným v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i odůvodněním prvostupňového rozhodnutí. Na argumentaci žalovaného pak soud výslovně odkazuje též vzhledem k obsahové podobnosti odvolacích a žalobních námitek.
29. Krajský soud se předně zabýval námitkou žalobce týkající se prokázání skutkového stavu, ze kterého vycházely správní orgány, a hodnocení důkazů. Mezi účastníky není sporu o tom, že dne 3. 3. 2017 v 09:50 hod řídil žalobce motorové vozidlo tov zn. H. T., reg. zn. X, v Rousínově na pozemní komunikaci II/430, ulici Čechyňské. Sporným je však zjištění, zda za jízdy držel v ruce nebo jiným způsobem hovorové zařízení (mobilní telefon), tedy zda se dopustil protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona. Jak vyplývá z oznámení přestupku, které bylo se žalobcem sepsáno, tento ve vyjádření ke spáchání přestupku na místě jeho spáchání uvedl, že s ním nesouhlasí, a oznámení o přestupku rovněž podepsal.
30. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona se fyzická osoba *dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*
31. Dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona *řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*
32. Podstatou projednávaného případu je posouzení, zda se žalobce dopustil protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona. Otázkou, jež měla být dle žalobcova názoru posouzena nesprávně, je, zda na základě výpovědi svědků (policistů) lze považovat přestupek za dostatečně prokázaný i vzhledem k rozpornosti jejich výpovědí, jakož i k dalším okolnostem, na které žalobce v průběhu správního řízení upozornil. Dle žalobce tedy existují pochybnosti o tom, zda skutečně držel za jízdy hovorové zařízení, na druhé straně žalovaný byl přesvědčen, že o

skutkovém stavu nejsou důvodné pochybnosti, protože skutečnosti vnímané policisty byly v daném případě spolehlivě prokázány. Těžiště problémů v tomto směru se tak nachází v rovině hodnocení důkazů, když na jedné straně stojí svědecké výpovědi zasahujících policistů (podepřené oznámením přestupku), na straně druhé tvrzení žalobce uvedené v odporu proti příkazu, v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, jakož i v podané žalobě.

33. Co se týká žalobcem namítaných skutečností týkajících se objasnění skutkového stavu nyní projednávané věci, krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, bod 18).
34. Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68).
35. Zdejší soud souhlasí se závěry žalovaného a správního orgánu I. stupně, neboť žalobce svou argumentací nevnesl do správního řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Krajský soud dále poznamenává, že veškerá uplatněná tvrzení žalobce byla pouze ničím neodůvodněnými spekulacemi, k nimž žalobce nenabídl žádné rozumné důkazy, přičemž se správním orgánům žádné důkazy nenabízely ani ze spisu či kontextu věci.

Lze souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006–84).

36. Krajský soud v tomto směru poukazuje na konstantní judikaturu správních soudů. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, dovodil, že „(...) úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (...). K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“ Je tomu tak především z toho důvodu, že pořízení úředního záznamu, jakožto jednostranného procesního úkonu, nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. To však neznamená, že by byl úřední záznam pořízený v souvislosti se zjištěným protiprávním jednáním v přestupkovém řízení zcela neprůkazný. Pro příslušný správní orgán je úřední záznam naopak s ostatními podklady předloženými správnímu orgánu ze strany policejního orgánu nenahraditelným zdrojem informací pro určení, jakým způsobem bude v přestupkovém řízení dále postupováno, resp. jakým způsobem bude ve správním řízení vedeno dokazování. Úřední záznam o spáchání přestupku, jakož i oznámení o přestupku se tedy bezesporu řadí mezi podklady rozhodnutí. To nerozpорије ani shora citované rozhodnutí, z něhož pouze vyplývá, že úřední záznam, potažmo jiný jednostranný procesní úkon nemůže představovat jediný podklad k prokázání viny obviněného, neboť je pro tyto účely zcela nedostačující a nezabezpečuje náležité zjištění skutkového stavu. V daném případě však správní orgán I. stupně svým povinností ve smyslu zásady materiální pravdy dostál, když při zjišťování skutkového stavu nezůstal pouze u konstatování úředního záznamu o spáchání přestupku a oznámení přestupku, ale provedl řádné dokazování svědeckými výpověďmi zasahujících policistů, kteří provedli silniční kontrolu vozidla žalobce.
37. Soud přitom z obsahu správního spisu rovněž neshledal žádné důvody svědčící o případné nepoužitelnosti těchto svědeckých výpovědí z důvodu jejich nepravdivosti, rozpornosti a motivovanosti k nepravdivé výpovědi z důvodů nehmotných i hmotných. Nelze se ztotožnit s názorem žalobce, že by svědecké výpovědi zasahujících policistů nepostačovaly k náležitému prokázání skutkového stavu dané věci. Pokud by krajský soud takovou argumentaci přijal, mohlo by to v konečném důsledku znamenat, že by bylo znemožněno stíhání a potrestání pachatelů těch dopravních přestupků, u nichž nelze naplnění skutkových podstat doložit exaktními metodami (zpravidla měřením za pomoci technických zařízení). Přestupek, jehož spáchání je kladeno za vinu žalobci, tedy držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového či záznamového zařízení při řízení vozidla, je takového charakteru, že jeho spáchání lze v zásadě prokázat toliko

svědeckými výpověďmi osob přítomných přestupkovému jednání, případně za pomoci audiovizuálního záznamu (fotodokumentace), podařilo-li se posuzované jednání tímto způsobem zachytit. V daném případě však nebylo jednání žalobce, jímž měl naplnit skutkovou podstatu přestupku, žádným relevantním způsobem zdokumentováno (a vzhledem k charakteru zjištění spáchání přestupku, především rychlosti na sebe navazujících skutečností, ani být jakkoliv zadokumentováno nemohlo), neboť vyjma zasahujících policistů neexistují ani žádní jiní svědci, kupříkladu kolemjdoucí, řidiči nebo spolujezdci v blízkosti jedoucích vozidel, kteří by mohli k věci cokoliv vypovědět (žalobce nadto žádnou z těchto případných „bezáhonných“ osob konkrétně neoznačil). Krajský soud se přitom nedomnívá, že by tato skutečnost musela nutně vést k závěru o důkazní nouzi. Je nicméně povinností správních orgánů klást v obdobných případech zvýšený důraz na posouzení věrohodnosti získaného důkazu a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení jeho vypovídací hodnoty.

38. Otázkou, jež měla být objektivně zodpovězena, je, zda lze na základě výpovědi svědků (zasahujících policistů, pro jejichž oznámení bylo správní řízení zahájeno) považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Těžiště problémů se tak posouvá do oblasti hodnocení důkazů; jednalo se o situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení zasahujících policistů podepřené oznámením o přestupku a úředním záznamem, na straně druhé tvrzení žalobce, že se popisovaného protiprávního jednání nedopustil. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, poté: „(...) existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.“ Posouzením postupu správního orgánu I. stupně se zabíral i žalovaný a neshledal na jeho hodnocení a vyhodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti, naopak potvrdil závěry správního orgánu I. stupně, že hodnověrnějšími se jeví výpověď zasahujících policistů, jež přestupek zjistili.

39. V daném případě nezbyvá krajskému soudu než souhlasit se žalovaným i správním orgánem

I. stupně v tom, že výpověď policistů i z tohoto hlediska ob stojí. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 29. 8. 2011, č. j. 8 As 13/2011-54) je třeba vycházet z domněnky o věrohodnosti výpovědi policisty, neboť tento zpravidla nemá (na rozdíl od účastníků řízení) na výsledku věci jakýkoliv zájem a vykonává pouze svoji služební povinnost. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se přitom zabýval Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, v němž vyslovil, že „(...) k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“ Krajský soud je však přesvědčen, že aby bylo možno učinit úsudek o případné nevěrohodnosti policisty jako svědka, resp. aby vyvstala pochybnost o jeho nezaujatosti, musely by k

tomu přistoupit další okolnosti, které by těmto závěrům nasvědčovaly (přehnaná horlivost při výkonu služební povinnosti, šikanózní jednání ve vztahu k obviněnému apod.).

40. V nyní řešené věci byla výpověď zasahujících policistů zcela konzistentní a nevykazovala žádné logické rozpory či nejasnosti s úředním záznamem ze dne 3. 3. 2017 a oznámením přestupku z téhož dne, jež bylo sepsáno v průběhu silniční kontroly vozidla žalobce. V projednávané věci nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by zasahující policisté měli mít zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jejich služby. Z materiálů založených ve správním spise není patrná ani žádná nepřiměřená míra horlivosti (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63). Policistu přitom lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví.
41. V posuzovaném případě tedy krajský soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost těchto svědků zpochybňovala a ani žalobce žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že policisté měli zájem vypovídat nepravdivě, neuvedl. Pouhé obecné odkazy na nutnost posuzování výpovědi svědka a žalobce nemohou v této souvislosti obstát, neboť žalobce nejen, že žádným způsobem neprokázal, že by právě zasahující policisté byli jakkoli ovlivňováni, ale ani neoznačil žádné konkrétní okolnosti, z nichž by vyplývalo, že by policisté vystupovali vůči jeho osobě jakkoliv nestandardně, na základě čehož by jejich oznámení a následná výpověď nebyla relevantním podkladem pro vydání rozhodnutí. Obdobně ani ze zjištění učiněných ve správním řízení nevyplývá, že by si policisté počínali při jednání s žalobcem nekorektně či neprofesionálně, nebo že by snad v průběhu kontroly projevíli jakoukoliv přehnanou horlivost. Vše naopak nasvědčuje tomu, že zasahující policisté postupovali zcela nezaujatě a plnili pouze v intencích zákona svoji služební povinnost.
42. V tomto ohledu je třeba akcentovat, že v daném případě správní orgány vycházely z výpovědi zasahujících policistů, jež přestupek zjistili a rovněž vedli kontrolu vozidla žalobce po jeho zastavení z důvodu podezření o spáchání přestupku. Tyto výpovědi poté neobsahovaly žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání s úředním záznamem a oznámením přestupku. Krajský soud v obsahu správního spisu ověřil, že pprap. Svobodová ve své svědecké výpovědi uvedla, že předmětného dne prováděla výkon služby společně s kolegy ve služebním vozidle, kde seděla na předním sedadle vedle řidiče. Na silnici II/430 hlídka prováděla dohled na BESIP v obci Rousínov, kdy vozidlo policie bylo zaparkováno na ulici Čechyňská kolmo k silnici ve směru jízdy na Brno. V cca 09:50 hod projelo okolo hlídky ze směru od Vyškova na Brno osobní vozidlo H., jehož řidič držel v pravé ruce u pravého ucha hovorové zařízení bílé barvy a vzhledem k tomu, že toho dne byly dobré světelné podmínky, viditelnost byla dobrá, a vozidlo nemělo tónovaná skla, byl zřetelně rozpoznatelný mobilní telefon v ruce řidiče. Při dojetí vozidla bylo přes zpětné zrcátko v interiéru vozidla jasně vidět, že řidič vozidla stále drží hovorové zařízení u ucha. Vozidlo bylo následně zastaveno a proběhla standardní kontrola. Nstržm. S. poté vypověděl, že uvedeného dne vykonávala hlídka dohled na BESIP na silnici II/430, přičemž služební vozidlo bylo zaparkováno při pravém okraji vozovky kolmo k silnici směr Brno. Svědek seděl na zadním sedadle uprostřed. V 09:50 hod svědek spatřil vozidlo H. T., jehož řidič držel

v pravé ruce u pravého ucha hovorové zařízení světlé barvy. Díky jasnému slunečnému počasí a tomu, že vozidlo nemělo zatmavená skla, bylo vidět, že je řidič vidí ve vnitřním zrcátku a stále držel u ucha hovorové zařízení. Svědek vyloučil, že by byl oslněn. Krajský soud k tomuto konstatuje, že navzdory přesvědčení žalobce v těchto výpovědích neshledal žádné (byť drobné) odlišnosti, které by mohly samy o sobě zapříčinit vznik pochybností o věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Z výpovědí zasahujících policistů je však nade vší pochybnost zřejmé, že si byli jisti držením mobilního telefonu ze strany žalobce, přičemž se shodli především na ruce, ve které měl být tento žalobcem držen u ucha. Současně zasahující policisté nezávisle na sobě uvedli shodný okamžik a způsob, jakým bylo spáchání přestupku žalobcem upozorováno. Lze konstatovat, že obě svědecké výpovědi se v hlavních rysech plně shodovaly. Za situace, kdy byla výpověď policistů prováděna po několika měsících od spáchání přestupku, lze případné drobné odchylky pochopit, neboť nelze mít za to, že si policisté mají kapacitu pamatovat všechny jednotlivé zjištěné přestupky do nejmenšího detailu. Takové požadavky nelze na příslušníky policie s ohledem na množství přestupků, jimiž se zabývají, nepochybně ani klást. Nicméně ani takové drobné odchylky nebyly v případě výpovědi zasahujících policistů ze strany krajského soud shledány. Jak již bylo uvedeno, k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědeckých výpovědí nevzniklo. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 správního řádu). Na rozdíl od policisty, který na věci neměl osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že za jízdy nedržel hovorové či záznamové zařízení. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Krajský soud tedy v souladu s názorem správních orgánů v tomto směru vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchání přestupku hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25). Žalobce přitom nenabídl soudu žádné konkrétní indicie, jež by znevěrohodnily výpovědi zasahujících policistů a tím i změnilы náhled soudu na průběh spáchání přestupku žalobcem tak, jak jej popsaly správní orgány ve svých rozhodnutích.

43. Za zcela neopodstatněné považuje krajský soud i další výhrady žalobce k provedeným svědeckým výpovědím. Krajský soud se nedomnívá, že by byly správní orgány povinny za daných okolností podrobněji zkoumat výpovědi policistů a blíže se zabývat výhledovými podmínkami v místě stání služebního vozidla PČR v době sledování vytýkaného přestupku, konkrétním popisem mobilního telefonu, či skutečností, zda mělo vozidlo žalobce zatmavená zadní okna či disponovalo handsfree sadou s technologií bluetooth. Vzhledem k tomu, že obě svědecké výpovědi vyznívaly v tom smyslu, že se žalobce vytýkaného přestupkového jednání dopustil, a nevznikly žádné pochybnosti o skutkovém stavu, nejevilo se být provádění podrobnějšího navrhovaného dokazování nezbytným. Nadto soud připomíná, že žalobce ani ve správním řízení provedení žádného dalšího dokazování konkrétně nenavrhoval, když setrval pouze na svých obecných a ničím nepodložených tvrzeních. Pokud má však žalobce za to, že jiné než provedené důkazy by byly objektivním podkladem pro rozhodnutí

o přestupku, domáhá se tak použití překonané legální teorie důkazní, dle které bylo možné určitou okolnost prokazovat pouze za pomoci určitého důkazu. Pro úplnost zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2013, sp. zn. 7 A 82/2002, dle kterého: „(...) *dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného.*“ Správní řízení tedy obecně ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů. Tato zásada totiž dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

44. Soud tedy uzavírá, že nemá pochyb o tom, že žalobce držel při jízdě telefonní zařízení (mobilní telefon), přičemž tuto skutečnost mohli policisté dobře pozorovat, neboť v danou chvíli služební vozidlo PČR stálo, přičemž výhledové poměry policistů k vozidlu žalobce byly zcela jednoznačně dobré. Nebránily tomu ani klasicky zatmavená skla vozidel, kdy soud z vlastní činnosti ví, že žalobcem tvrzené limitní zatemnění zasklení vozidla 30% na jeho vozidle se blíží při běžném pohledu sklu čirému, a rovněž bylo dobré počasí. Je tedy vhodné zdůraznit, že zasahující policisté pozorovali jízdu žalobce z velmi malé vzdálenosti, přičemž policisté měli dostatek času přesvědčit se o tom, zda žalobce držel při jízdě telefonní zařízení či nikoliv, přičemž žalobce dle vyjádření zasahujících policistů v okamžiku zpozorování přestupku stále držel mobilní zařízení v pravé ruce u pravého ucha, tudíž bylo bez dalšího zřejmé, že držel u pravého ucha v pravé ruce světlý mobilní telefon. V takové situaci je pouze mizivá pravděpodobnost, že by se ve svém pozorování policisté mýlili. Krajský soud v tomto ohledu poznamenává, že ani případný důkaz ohledáním vozidla žalobce se zaměřením na zatmavení jeho zadních skel či zabudování handsfree sady s bluetooth, byť nebyl žalobcem ani navrhován, by nemohl vést k získání nových poznatků způsobilých zpochybnit svědecké výpovědi policistů. Toto ohledání totiž nemůže vypovídat o situaci v době spáchání předmětného přestupkového jednání, tedy o tom, zda vozidlo žalobce skutečně v době spáchání přestupku touto výbavou disponovalo či nikoliv. Z výpovědí zasahujících policistů však vyplývá, že vozidlo žalobce zatmavená zadní skla nemělo, což policisté potvrdili nezávisle na sobě, přičemž sám žalobce v průběhu silniční kontroly ani tuto skutečnost nerozporoval, což by se jevila jako zcela přirozené. Totéž platí i o žalobcem zpochybňovaných výhledových podmínkách policistů, kteří dle jeho názoru s ohledem na postavení služebního vozidla byli při svém pozorování oslněni sluncem. Ani v tomto případě nelze zobecňovat, že by v případě jasného počasí bez dalšího nastávalo oslnění osob stojících proti slunci, neboť vždy záleží na mnoha faktorech, které nelze zpětně nasimulovat (denní doba, roční období, četnost mraků, aj.). Zasahující policisté však potvrdili, že bylo jasné a slunečné

počasí a měli i dobré výhledové podmínky. Lze přitom souhlasit se žalovaným, že pokud by policisté skutečně byli oslněni sluncem a na daném místě měli dlouhodobě provádět dohled nad bezpečností silničního provozu, jistě by učinili opatření proto, aby tomuto oslnění zabránili. I tato tvrzení žalobce je tak nutno označit za pouhé domněnky, které nejsou ničím relevantně podloženy.

45. Lze tedy shrnout, že výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil krajský soud jako zcela nedůvodné. Krajský soud je přesvědčen, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejmen již v řízení před správními orgány, přičemž lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2015, č. j. 2 As 217/2015 – 47, v němž tento dovodil, že „(...) jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.“ Krajský soud k tomuto pouze podotýká, že mu nebylo zřejmé, co konkrétně chtěl žalobce sdělit či prokázat svým tvrzením, že ve vozidle má žalobce handsfree sadu. Jestliže žalobce měl v okamžiku spáchání přestupku ve vozidle handsfree sadu, mohl na tuto skutečnost sám poukázat a rovněž tuto doložit. Toto pouze obecné tvrzení žalobce, že si měli zasahující policisté tuto skutečnost ověřit, nemůže ničeho zvrátit na závěrech správních orgánů. Ani případné vybavení vozidla žalobce handsfree sadou s bluetooth však neznamená, že je řidičem vozidla toto vybavení při řízení vozidla taktéž využíváno. Soud dále upozorňuje, že ačkoliv žalobce opakovaně zpochybňoval, že zasahující policisté nebyli schopni jimi spatřený bílý (světlý) mobilní telefon blíže popsat (což krajský soud považuje za standardních podmínek dopravního provozu s ohledem na značnou různorodost typů a značek mobilních telefonů za téměř nemožné, když se tyto vzájemně na dálku velmi podobají), přičemž rozporoval, že by jakýkoliv bílý (světlý) telefon vlastnil, on sám z vlastní iniciativy nikdy nesdělil, jaký konkrétní typ mobilního telefonu tedy vlastní. I tato skutečnost by však byla v pozdější fázi správního řízení nejspíše irelevantní, neboť ani takové sdělení by nemuselo znamenat, že žalobce v době spáchání vytýkaného přestupku skutečně bílým (světlým) telefonem nedisponoval a při řízení motorového vozidla jej neužíval. Navzdory přesvědčení žalobce přitom není rozhodné, zda jsou policisté schopni detailně popsat mobilní telefon včetně jeho přesného barevného provedení, když pouze postačuje obecné rozlišení, zda se jednalo o mobilní telefon světlé či tmavé barvy. Tomuto poté sdělení zasahujících policistů zcela vyhovělo. Nadto soud neopomněl, že konkretizaci mobilního zařízení, které měl žalobce při řízení vozidla držet v pravé ruce, stran jeho bílé barvy obsahovalo již oznámení přestupku sepsané při silniční kontrole PČR, které žalobce sám podepsal. Vzhledem k tomu, že žalobce toto oznámení podepsal, je evidentní, že se s jeho obsahem rovněž řádně seznámil. Jevilo by se tedy jako logické a přirozené, kdyby již v tento okamžik rozporoval, že mobilní telefon bílé (světlé) barvy nevlastní. Žalobce však této možnosti nevyužil a tuto skutečnost uváděl až později ve správním řízení, když už byly možnosti k ověření takového tvrzení omezené, ne-li vyloučené.

46. Pokud tedy jde o věrohodnost výpovědí podaných zasahujícími policisty před správním orgánem I. stupně, nezbyvá krajskému soudu než konstatovat, že je to právě žalobní obrana žalobce (resp. i obrana v rámci řízení před správními orgány), která se jeví jako krajně nevěrohodná. Jeho argumentaci však krajský soud neshledal relevantní taktéž proto, že výsledky provedeného dokazování potvrdily závěry správních orgánů. Není tedy pravda, že proti sobě stály dvě svědecké výpovědi policistů a skutkové tvrzení žalobce. V tomto směru je třeba přihlídnout taktéž k oznámení přestupku a k úřednímu záznamu, podle kterých žalobce konkrétně nenamítal, že by hovorové zařízení nedržel. Oznámení přestupku si přitom žalobce na místě samém přečetl, avšak ve vyjádření pouze obecně uvedl, že s přestupkem nesouhlasí. Jevilo by se však jako naprosto přirozené, kdyby žalobce svou později sdělovanou obranu uplatnil již při silniční kontrole vůči zasahujícímu policistovi. Žalobce však sdělení policisty, že je podezřelý ze spáchání přestupku tím, že za jízdy držel v ruce hovorové zařízení, nikterak konkrétně nezpochybňoval.
47. Soud uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v držení hovorového či záznamového zařízení při řízení motorového vozidla. V průběhu řízení nevyvstaly indicie o tom, že by chování zasahujících policistů bylo jakkoliv nestandardní nebo že by měli osobní zájem na věci, rovněž nebyly k dispozici žádné důkazy zpochybňující konstantní a pro účely řízení dostatečně určité výpovědi zasahujících policistů, a to ani v řízení před správními orgány ani před soudem. V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem a jinak nezdokumentovaných, s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu I. stupně. Soud má stejně jako správní orgány za prokázané, že verze skutkového stavu vyplývající z konzistentní výpovědi zasahujících policistů (spolu se skutečnostmi obsaženými v úředním záznamu a oznámení přestupku), kteří zjištěné skutečnosti vnímali lidským zrakem z bezprostřední vzdálenosti spočívající v tom, že předmětem, který žalobce držel v ruce během řízení vozidla, byl skutečně mobilní telefon, se jeví věrohodnější než verze předestřená žalobcem, která byla pouze obecná a nikterak blíže podpořená. V případě žalobce tedy s ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j 7 As 102/2010-86, nevznikla správním orgánům jakákoliv pochybnost či ne zcela nepravděpodobná možnost, že se skutkový děj jako takový odehrál jinak. Žalobce ve správním řízení nadto nenavrhл žádnou odlišnou verzi skutkového děje, jež by svědčila v jeho prospěch a vyvracela by tvrzení uváděná PČR, případně by do posouzení předmětné věci vnesla relevantní pochybnosti, přičemž rovněž nepředložil žádné důkazy, jež by jeho případné tvrzení prokázaly. Správní orgány proto neměly sebemenší pochybnost o správnosti tvrzení zasahujících policistů (jež bylo po celou dobu zcela konzistentní), neboť žalobce v řízení nevnesl žádnou pochybnost stran řádného zjištění skutkového stavu. Podle názoru zdejšího soudu tak nevznikají pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 ve spojení s ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

V. Závěr a náklady řízení

48. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
49. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
50. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.
51. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. ledna 2021

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.